ש) שים מינו, כ) כנחים פ"ה מ"ה, ג) הג"ק הגיה דג"ל שאינן עושין אלא לשלש שנים ודע כי כמו שהגיה כך אימא

במשנה ה פ"ב דכלאים. נ"ק,

רפ״ה. ה) ועי׳ מוס׳ ר״ה ל:

ד"ה ונתהלהלון. ו) תוספתא

דובחים שם זבחים מד., ז) דאין. ז״ה. **ח**) דלא עביד איסורא בעל

ליק, ש) דגל עביד איסורם לכבל הכל מכל מסיד איסורם לכבל ככל כרי. ליק, ש) דמלכטרפין יהן כרי. ליק, ש) דמלכטרפין יהן כרי. ליק, ש) ביצול ביצול ביצול בכלי דשוב כרי. ליק, ביצול בכלי דשוב כרי. ליק, ביצול בכלי דשוב כרי. ליק, ביצול ביצול

מובחה, כ) [לקמן עה:], ס) [ע"ה ד"ה לחס], ע) והתס

מסיה. נ״ה. כֹּ) ווע״ע תוספות

ל) [רפ״ה ע״ש], ק) נ״א דהתם כר״ת ורב חסדא סתמא ככולי

כר״מ ורב חסדא סחמא ככולי עלמא וכדמפרש טעמא כוי הוא וא״מ מאי כוי ליה אדרבנן דהכא כוי. צ״ק, ד) ס״א וי״ל, ש) נ״א נראה דאיירי כוי. צ״ק,

ד) זבחים מד. תוספתא דובחי

עין משפמ גר מצוה

דין שלא יצטרף להתפגל לעצמו וכי האי גוונא הוי האי דבסמוך ומה 🛽 שורע. משלו: סמדר. כבר חנטו 🖆 ענבים וכן היה מעשה ואסרו 🔞 מ־א איט. 5) כלאים פיים אוסר אינו נאסר הגפן שאוסר אינו נאסר הבא לאסור דהיינו זרעים שבאין לאסור הגפן על ידי לירופס שנעשין כלאים ולא אסר אינו דין שלא יאסר ע"י לירוף של גפן ומהאי טעמא נמי ניחא במתניתין דשוחט את התודה לאכול הלחם שהלחם מפוגל

והתודה אינה מפוגלת ולא אמרינן קל וחומר: שזרע כרמו של חבירו םמדר. הא דנקט סמדר לאשמועינן דהגפנים התירו מטעם דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו דלא תימא מה שהתירו את הגפנים משום דנגמרו ולא הוסיפו מאמים ולא משום דאין מדס אוסר: ואסרו את הזרעים. היינו דלא כרבי יאשיה דאמר עד שיזרע חטה ושעורה וחרצו במפולת יד וכמה סתם משניות דלח כוותיה אע"ג דקיימא לן כוותיה כדאיתא בברכות (דף כב.) ובחולין בפרק ראשית הגז (דף קלו:) נהוג עלמא כתלתא סבי כרבי יאשיה בכלאים ואמרינן בפ"ק דקדושין (דף לט.) גבי ההוא דורנו חינוי ושנורי די גותני ליחי מר נישמתיה אמר ליה לא נהריתו בה לא קי"ל כרבי יאשיה פירוש בחמיה: והתירו הגפנים. היינו כרכי

יוסי ורבי שמעון דמסכך והלא רב חסדא סתמא ככולי עלמא

א [מיי' פ"ה מהלכות כלחים הלכה יד]: ב [מיי שם הלכה ג]: שו ג מיי' פי"ו מהלי פסוח"מ הלכה ח: שז ד מיי שם הלכה יו: יז ה מיי פ"ב מהלכות מעה"ק הלכה יב: יח ו מיי פי"ח מהלי פסוה"מ הלכה ח ופ"ה

> לעזי רש"י קנב"א. קנבוס.

שימה מקובצת

ל) סמדר. פרש"י כך היה המעשה ואומר ר"י דאלומי ראייתו תני [הכי] שלא תאמר מה שלא נאסר הכרם לפי שלא הוסיף במאתים מש"ה נקט דהוסיף במאתים ואפ"ה לא נאסר הכרם לפי שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו ובא מעשה וכו' וגבי אין , אדם אוסר דבר שאינו שלו מייתי לה דתני לעיל מיניה המסכך גפנו ע״ג תבואתו של המסכך גפנו ע"ג תבואתו של חבירו כר זה היה מעשה כו':
כ] קנבוס ולוף. מפרש הר"ח"ם כהן בלשון בתמיה
כלומ' וכי קנבוס ולוף הוא
מדאורייתא ושאר דעים
מדאורייתא ושאר דעים מדאורייתא נינהו היכא דהכרם והזרע שלו אלא הכא משום דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו לא אסרו הכרם ----ומקו״ח נמי היה לנו להתיר לפגל התודה מקו"ח ומה . הבא לפגל ולא פיגל מתפגל הוא הלחם המתפגל התודה שמפגלת הלחם אינו דיו שמפגלת הלחם אינו דין שתחפגל הה"נ אמרינן גבי שתתפגל הה"נ אמרינן גבי קר"ח דכלאים דמן הדין היה לנו להתיר אף הזרעים לאסור הכרם מקר"ח מה הבא לאסור הכרם מקר"ח מה בא איסורו מן התורה כי אם מודרנן משום קנטא והאי מודרנן משום קנטא והאי מודרנן משום קנטא והאי דעבד כו' וא"ת והיכא מייתי ראייה מהכא דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו להמסכך . גפנו שהוא מז התורה וצריו ד) שאר זרעים מדרבנן כו׳. וא"ת ומה תיקן ומפני שהם .. מדרבנן הוי טעם להחמיר ופי׳ השר מקוצי ז״ל כל מפגל מתפגל תודה דהוי עיקר המפגל אינו דין שיתפגל וכה"ג לימא הכא ומה האוסר אינו נאסר כר' ומ"מ אסרו הזרעים אע"ג דאיכא קו"ח וא"כ אמאי דלא עבד איסורא לא קנסו

גפנו על גבי תבוחתו של חבירו דחמר בסוף הערל (יבמות פג:) אין אדם אוסר דבר שאינו שלו ולריך לומר דתבואה דהתם לאו בסתם תבואה של ה' מינין דאם כן הוי דאורייתא כמו קנבום ולוף דמסקינן הכא דאסור ש והיכי מסיק רבי יוסי דשרי אלא דרב פוסק התם פ כרבנן: אפשר לשנותן לובח אחר. בתוספתא דובחים לי אין הלשון כן וגרם התם אמר אף אני לא אמרתי אלא כשקדשו בכלי אמרו לו אע"פ שנתקדשו חפשר לשנותן לובח חחר וקדשו בכלי דתוספתא היינו באים עם הזבח דהכא וא"ת דהשתא משמע דלרבנן דאפשר לשנותן לובח אחר אפי׳ לאחר שחיטה ולקמן בפ׳ התודה (דף עט.) תון הנסכים שקדשו בכלי ונמלא זבח פסול אם יש זבח אחר יקרבו עמו ופריך בגמ' (שם:) והאמר רב חסדא שמן שהפרישו לשם מנחה זו פסול לשם מנחה אחרת ומשני לב בית דין מתנה עליהם אם הולרכו הולרכו ואם לאו יהו לזבח אחר אלמא דאסור לשנותן אם לא משום תנאי בית דין ואין לומר דהא דאמרו רבנן נמי הכא אפשר לשנותן היינו משום תנאי ב"ד חדא מי לא עסקינן בקרבן יחיד דלא שייך ביה לב בית דין ועוד לוג שמן דחשם מצורע לה משכחת הלה ביחיד ועוד דאין לב ב"ד מתנה אלא היכא דלא הולרכו אבל אם הולרכו אי אפשר לשנותו ונראה לפרש דסוגיא ק) דהתם כרבי מאיר ואם תאמר

הגהות הב"ח

רמ"י ד"ה אסרה וכו' (ל) דש"י לא תזרע כרמן וכו' לא תזרע כרמן וכו' ענבים הס"ד ואח"כ מ"ה האי דלא עביד איסורא נעל הכרס: (**כ**) ד"ה אנל

גליון הש"ם גמ' דתנן היתה שדהו. עיין תוי"ט פ"ה מ"ח דכלאים:

מוסף רש"י

לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול. אס גא עס האט ופיגל נאשס ואע"ג אאס רצה היה יכול להביא מכאן ועד עשרה ימים כדלקמן, אית ליה לרבי מאיר דכי הביאו עם האשם דם האשם הוא המתירו למתן בהונות שיריו לאכילה. ששירי הלוג נאכלין כדאמריגן בשתעתא גאכלין כדאמריגן בשמעתא דלקמן (זבחים מד.). והלא אדם מביא אשמו וגו'. דאדם מביא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים נמלא ירוגו עד עפרט יתיט נתוכנו שאין האשם מתירו, וכיון דאין לו מתירין אין חייבין עליו משום פיגול (זבחים מג.

שימה מקובצת (המשר)

למ״ד אין מפגלין בחצי מתיר פסול מיהא הוי. תו״ח: ע) שחט כו׳ וא״ת ומאי מייתי מהכא דלמא סבר אין אלמא חבירו כו' מדקתני שניהם כשרים ולא פליג ר״מ אפי׳ אתיא כרבנן מוכח שפיר דחבירו כבש משמע מו) מתירו

קאמר זעירי גופיה דאי מייתי במקודשת איפסלו להו בלינה ומשנה שלמה שנינו בפ"ב דמעילה (דף י.) גבי נסכים קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בלינה מיהו ההיא יש לדחות דדוקא בנסכים הבאים בי] בפני עלמן וכמו שפירשתי ש דאיירי לענין שלא לשנותן לזבח אחר והא דפריך התם ממתניתין דקתני אם יש זבח אחר יקרבו עמו מאי לאו דאיפסול בשחיטה הכי פריך דמכשר דווקא משום דאיכא זבח ממכ תו"ח: עון תיבות א"ל נמחק: יון לאשם מצורע אחר: ימן הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה. ע" תוס' (לקמן דף לז ע"א): יען תוטר הענבים: 5ן דמצטרפין הן: 65ן לא פשיטא לרב ותיבת ליה נמחק: 5כן פגול דגמרינן משלמים כדאיתא: 3כן ונסכיהם בלילה מנחתם ונסכיהם אפילו: 5ד) לשנותן לענין זבח אחר ואין לומר לענין ליפסל ביוצא דאין הסוגיא משמע כן: 5סן וערבה א) אמר ר"י ובשבת בצלוחית של זהב שאינה מקודשת וזעירא גופיה כר: 5טן בפני עצמן מיהו ההיא דלולב וערבה משמע דאין חילוק:

קשה למורי שיחי׳ רכיון דלא בעי אלא מאי טעמא התירו הגפנים אמאי לא משני ליה דהגפנים מותרים דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו והר"ר חיים כהן פי בתמיה קנבוס ולוף ולא זרעים אחרים הא ודאי הכל יודעים דאורייתא ומיהו אין אדם אוסר דבר שאינו שלו מן התורה משום דכתיב (כרמי) [כרמך] שלו ולא של חבירו ולא הוי איסור אלא קנסא בעלמא. תו"ח: ס) האי דעבד איסורא כו' האי

את הזרעים. טעמא מפרש לקמן: האוסר. גפנים האוסרים את הזרעים: הבא לאסור. זרעים: קנבום. קנב"א: לוף. מיני קיטנית: אסרה פורה. בכרם יואין זרעם כלה שיש להם שרש. ל"א קנבום ולוף אשזרע כרמו של חבירו 16 סמדר ובא מעשה ובהנד תולין אשכולות כעין ענבים: לפני חכמים ואסרו את הזרעים והתירו את וחומר: כ"ם אכבשים. ב]ש מלטרפין ולה פירש כבש: ולה מיפגל. כדקתני

הגפנים ואמאי לימא קל וחומר הוא ומה האוםר אינו נאסר הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר הכי השתא התם כּו קנבום ולוף אסרה תורה י י י י רתנן י היתה שדהו זרועה קנבום ולוף לא יהא זורע על גביהם שהן עושות לשלש שנים) יו בשאר זרעים 🗓 מדרבנן הוא דאסירי האי פו דעביד איסורא קנסוה רבנן האי דלא עביד איסורא לא קנסוה רבנן אבל הכא לימא ק"ו ואיכא דמתני לה אכבשים בעא מיניה רבי אלעזר מרב השוחט את הכבשים לאכול כזית מהן ומלחמן מהו לאיפגולי כבשים לא קא מיבעיא לי השתא כולו מלחם לא מפגלי מהן ומלחמן מיבעיא כי קא מיבעיא לי לאיפגולי לחם מי מצמרפי כבשים לאיפגולי ללחם או לא א"ל אף יבזו הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין ואמאי לימא ק"ו ומה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל ומי אמרינן ק"ו כי האי גונא והתניא מעשה באחר שזרע כרמו של חבירו סמדר וכו' ואמאי לימא ק"ו מה האומר אינו נאמר הבא לאמור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר הכי השתא התם קנבום ולוף אסרה תורה שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי האי דעבד איסורא קנסוה רבנן דלא עבד איסורא לא קנסוה רבנן יו אבל הכא לימא ק"ו מאן דמתני לה אתודה כל שכן אכבשים ומאן דמתני לה אכבשים כבשים הוא דהוזקקו זה לזה לתנופה אבל תודה דלא הוזקקה זה לזה בתנופה לא יו רבי

כדפרישית לעילם): לוג שמן כו'. אם פיגל בשחיטת האשם:

אסרה תורה (א) דכתיב (דברים כב)

כרמך כלאים זרעים הדומין לכרם

ח) בעל הכרם לא עבד איסורא. אלא

הכא אכתי איכא למיפרך לימא קל

הן והלחם לפגל הלחם: אבל תודה

לא. (כ) בא] פשיט ליה דלא פגיל לחם:

בעי רבי אבא זועי כו' מחבירו.

במתני׳ בסיפהי) שחט ה' מן הכבשים

לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים

דאין מתיר מפגל את המתיר או

דלמא חבירו לחם משמע ומפגל

לחם: בותבר' מפגל את הנסכים.

שהשותה מהם חייב כרת משום

ספיגול שמשקדשו בכלי שוב אין להן

פדיון וקדושתן קדושה: גמ' שדם

הובח מתירן ליקרב. והוי דבר שיש

לו מתירין למזבח ונוהג בהן פיגול

דכל דבר שיש לו מתירין יש בו פיגול בבן

במס' יומא בפ' הוליאו לו (דף ס.):

ונסכיו מכאן ועד י' ימיס. דאמר

מר לקמן (מד:) מנחתם ונסכיהם ל)בג]

אפילו למחר אלמא לאו מזביחה מ

נינהו: אף אני לא אמרתי. אם פיגל

בזבח שיהו הנסכים שיביא לסוף י׳

ימים מפוגלים אלא בבאים עם

הזבח: אמרו לו אפשר לשנותו לזכח

אחר. הלכך לא מיפגלי: בשחיטה.

דהחיך הוקבעו לובח זה וחין רשחין

לשנותם לחחר: כלחמי חודה.

שהשחיטה קובעתו כדאמרי׳ בהתודה?

אבא זומי בעי לה הכי בעא מיניה ר' אלעזר מרב השוחם את הכבש לאכול כזית מחבירו למחר מהו חבירו כבש משמע ולא מפגל יו או דלמא לחם משמע ומפגל ליה אמר ליה תניתוה 🕫 שחמ אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגול וחבירו כשר לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים יו אלמא יחבירו כבש משמע דלמא דפריש ואמר חבירו כבש: מתני' יוּ הזבח מפגל את הנסכים משקדשו בכלי דברי ר"מ ינו הנסכים אינן מפגלים את הזבח כיצד השוחם את הזבח לאכול ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין להקריב נסכיו למחר הנסכים מפוגלין הזבח אינו מפוגל: גמ' יחת"ר נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול מפני שדם הזבח מתירן לקרב דברי ר"מ אמרו לו לר"מ והלא האדם מביא זבחו היום ונסכיו יוֹ סֹעד יֹ׳ ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח יו א"ל אפשר לשנותו לזבח אחר אמר רבא קסבר ר"מ הוקבעו בשחיםה כלחמי תודה ת"ר ילוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם אשם ייו מתירו לבהונות דברי רבי מאיר אמרו לו לרבי מאיר יוהלא אדם מביא אשמו היום ולוגו מיכן ועד י' ימים

אמר להן אף אני לא אמרתי אלא כבא עם האשם ייו [א"ל] אפשר לשנותו

לאשם יו אחר אמר רבא קסבר רבי מאיר הוקבעו בשחימה כלחמי תודה ייו:

י) כדמפרש טעמא החם משום דשמן גופא דמנחה הוא ומאי קשיא ליה מרב חקדא ממחני׳ דהחם חיקשי ליה הא דרבנן דהכא ושמא כמו כן היה

יכול להקשות אלא מקשה אסתם מתניתין דאפי׳ לרבי מאיר אפשר לשנותו והא דלא פריך מסתם מתניתין דהתם מדר״מ גופיה אדרבי מאיר דהכא

משום דלא נוכר שם רבי מאיר בהדיא וכן מילתא דועירי דהתם נמי אליבא דרבי מאיר אחיא דקאמר התם (דף עט.) אין הנסכים מתקדשין אלא בשחיטת הובח פירוש לענין שלא לשנותן ברן (לענין) לובח אחר ולא כמו שפירש שם בקונטרס לענין ליפסל בלינה דלענין לינה ודאי מיפסלי משקדשו בכלי דאמר בסוף רבי ישמעאל (לקמן עב:) גבי שתי הלחם דאי תנור מקדש מיפסלי בלינה ועוד בסוף לולב וערבה בה] (סוכה נ.)

כמו בהנך בבי דרישא א"נ